

Arrest

nr. 109 930 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 13 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 25 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt. De beslissing is aan verzoeker betekend op 26 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HALSBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 maart 2011 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 13 januari 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS) een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering

van de status van subsidiaire bescherming. Hiertegen diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 78 871 van 6 april 2012 verwierp de Raad het beroep en weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 15 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad. Bij arrest nr. 89 174 van 5 oktober 2012 werd door de Raad de afstand van het geding vastgesteld.

Op 18 mei 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 16 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Op 25 april 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

"Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9,3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 10 maart 2011 [in] België verblijft, er werkelijk alles aan gedaan zou hebben om zich te integreren en de taal te leren, tewerkgesteld geweest is (zie "Arbeidsovereenkomst voor arbeiders voor onbepaalde tijd" tussen NV (...) en betrokkene afgegeven op 12 april 2012), een attest van sociaal verzekerde voorlegt, in de regel is met de mutualiteit (zie kopie SIS-kaart), een inburgeringscursus volgde (zie "Attest van inburgering" afgegeven op 06 februari 2012, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie voorlegt, Nederlands spreekt en de taal begrijpt (zie 2 deelcertificaten), een opleiding Nederlands voor anderstaligen voor technische beroepen volgde (zie "Overeenkomst voor persoonsgerichte vorming" ondertekend op 08 maart 2012) en een getuigenverklaring voorlegt waarin o.a. vermeld wordt dat betrokkene zich integreert en een sociaal netwerk opbouwt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 10 maart 2011, deze asielaanvraag werd afgesloten op 06 april 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 22 mei 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 1 jaar 27 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester H. stelt dat betrokkene zich in de financiële onmogelijkheid bevindt om zijn aanvraag tot regularisatie te doen in zijn thuisland. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene zich in de financiële onmogelijkheid bevindt om zijn aanvraag tot regularisatie te doen in zijn thuisland niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

III. 1.1. Verweerster motiveert haar beslissing dd. 25.04.2013, waarbij de aanvraag van verzoeker [om] machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980, onontvankelijk wordt verklaard, onder verwijzing naar het feit dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 18.05.2012 tot machtiging tot verblijf geen omstandigheden zou hebben aangehaald die in zijn hoofde 'buitengewone omstandigheden' uitmaken die hem zouden toelaten de voormelde aanvraag tot machtiging tot verblijf tijdens zijn verblijf te België te doen.

Tevens stelt verweerster dat de bestreden beslissing niet in strijd is met de waarborgen van het EVRM ter vrijwaring van de rechten van verzoeker op diens privé- en gezinsleven.

III.1.2. Naar luid van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 kan de aanvraag van verzoeker onontvankelijk worden verklaard (eigen cursivering en onderlijning):

Art. 9bis § 1.[...]

en vermeldt de mogelijkheid voor verzoeker een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen in de woonplaats bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in casu te B., in geval van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoeker die hem verhinderen deze aanvraag te doen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor de woonplaats of de verblijfplaats in het buitenland, in casu GHANA.

III. 1.3. Het voormelde artikel art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980 zelf vermeldt echter geen inhoudelijke elementen of criteria die de invulling van het begrip 'buitengewone omstandigheden' duiden, verhelderen of afbakenen.

Derhalve komt het verweerster toe in alle redelijkheid aan te geven waarom de elementen die door verzoeker als buitengewone omstandigheden in zijn hoofde worden weerhouden in zijn verzoek tot machtiging tot verblijf, volgens haar niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aanvaard, hierbij rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak.

Gelet op de elementen die verzoeker in zijn verzoekschrift tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald ter zake o.m. maar niet limitatief :

- Verzoeker volgde een inburgeringscursus met goed gevolg.
- Verzoeker sloot een overeenkomst voor persoonsgerichte vorming en voldeed.
- Verzoeker spreekt Nederlands en begrijpt de taal.

- Verzoeker verblijft op heden en sindsdien onafgebroken in het Rijk en haalt zijn inkomsten uit reguliere tewerkstelling.
 - Verzoeker legt een stuk voor waarbij een gediplomeerd maatschappelijk werker met ervaring in het werkveld uitdrukkelijk attesteert dat verzoeker zich integreert en een sociaal netwerk heeft en verder uitbouwt.
 - Verzoeker verkeert in de praktische en tevens ook financiële onmogelijkheid om zijn huidige aanvraag tot regularisatie te doen in zijn thuisland GHANA
- Dit wel degelijk bijzondere (en onhaalbare) omstandigheden uitmaken in hoofde van verzoeker, nul est tenu à l'impossible.

Verweerster geeft in haar motivatie op geen enkele wijze aan waarom, rekening houdende met de concrete omstandigheden waarin verzoeker in het Rijk verblijft, deze omstandigheden in zijn hoofde geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.

II. 1.4. Dat verweerster in haar motivering daarenboven ook geen enkele blijk geeft van het feit dat zij zou hebben onderzocht of verzoeker zich al dan niet in 'buitengewone omstandigheden' bevindt betrekkelijk(sic) zijn verblijf in het Rijk.

II.1.4.1. De door verzoeker aangehaalde elementen betrekkelijk (sic) diens geslaagde integratie duidelijke verankering in onze samenleving worden door verweerster in de bestreden beslissing louter opgesteld, zonder dat ze in hun onderling verband worden getoetst aan hun 'buitengewoon' karakter, wijl ze louter worden afgedaan als zijnde 'niet- buitengewoon' zonder enige verdere toelichting of motivering. Het is derhalve onredelijk van verweerster om de vreemdelingenwet zodanig te interpreteren waarbij zij overduidelijk enkel de bedoeling heeft verzoeker van het voordeel van een machtiging tot verblijf aangevraagd vanuit het Rijk, uit te sluiten.

II. 1.4.2. Verweerster stelt tevens dat de door verzoeker aangehaalde financiële onmogelijkheid in zijn hoofde tot terugreizen naar het herkomstland gezien zijn zeer geringe financiële mogelijkheden, kunnen worden geredigeerd door een beroep te doen op het IOM of haar Reïntegratiefonds zonder dat zij evenwel ook maar iets toelicht aangaande de modaliteiten van een dergelijke steun noch omtrent de voorwaarden waaronder een alleenstaande Ghanees zoals verzoeker van deze steun zou kunnen genieten.

Volgens verweerster kan deze financiële onmogelijkheid in hoofde van verzoeker tot terugreizen naar het herkomstland in elk geval geen buitengewone omstandigheid uitmaken die verzoeker zou verhinderen : 'zijn aanvraag tot regularisatie te doen in zijn thuisland' ?!

Dat verweerster in dit onderdeel van haar motivering blijkbaar te kennen geeft volledig aan de ratio legis van art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 voorbij te gaan !

Dat art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 nu juist handelt over die gevallen (in afwijking van art. 2 Vr.W. 15.12.1980) waarbij aan een vreemdeling de machtiging tot verblijf in het Rijk kan worden toegekend wijl deze vreemdeling zich reeds in het Rijk bevindt en dit bij het bestaan van buitengewone omstandigheden in zijn hoofde (de zo gezegde 'regularisatie' van zijn - op dat ogenblik illegale - verblijfstoestand), zodat de motivering in de bestreden beslissing waarbij wordt gesteld dat verzoeker zich niet in de financiële onmogelijkheid bevindt zijn aanvraag tot regularisatie te doen in zijn thuisland, geheel in strijd is met art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 aangezien verzoeker vanuit zijn thuisland wel een aanvraag kan doen tot inreisvisum met het oog op het alhier bekomen van de machtiging tot verblijf in het Rijk, maar zich geenszins kan regulariseren vanuit zijn thuisland

Dergelijke motivering schendt art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en voldoet minstens niet aan de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing is arbitrair, formalistisch, niet concreet gemotiveerd en aldus onredelijk en onwettig.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

11.1.5. Rekening houdende met het voorgaande wordt met de bestreden beslissing minstens ook het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur door verweerster geschonden.

De bestreden beslissing dient ook om al deze redenen dan te worden vernietigd."

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat "de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed". Aangaande deze uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk de juridische

basis weergegeven waarop de beslissing is gestoeld, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt verweerder in eerste instantie dat de instructie van 19 juli 2009 waarvan verzoeker de toepassing heeft gevraagd, vernietigd werd door de Raad van State, zodat de criteria van de instructie niet meer kunnen worden toegepast. In tweede instantie wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder licht tevens toe waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt onder meer ook ingegaan op de elementen die wijzen op de integratie van verzoeker, met verwijzing naar de werkbereidheid en werkervaring, de inspanningen om de taal te leren, de inburgeringscursussen en het feit dat betrokkene een sociaal netwerk heeft opgebouwd en wordt gesteld dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde. Er wordt ingegaan op de korte duur van de asielpprocedure en de financiële problemen die hij aanhaalt om zijn aanvraag vanuit zijn thuisland te doen. Verweerder roept ook in dat het door verzoeker aangevoerde risico op schending van artikel 8 van het EVRM niet van toepassing is aangezien verzoeker niet aantoonde dat er nog familieleden in België verblijven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Bovendien merkt de Raad op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, de verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (RvS 19 september 2001, nr. 98.937).

Uit het aangevoerde middel blijkt duidelijk dat verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht heeft aangevoerd, zodat hij de schending van de wet van 29 juli 1991 die betrekking heeft op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet dienstig kan inroepen.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aannemelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling over de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift aan dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden in de aanvraag werden aangehaald die hem verhinderen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in het buitenland. Hij verwijst hierbij in eerste instantie naar de inburgeringscursus, een met succes gevolgde vorming, zijn kennis van het Nederlands, zijn langdurig verblijf in België, zijn reguliere inkomsten, zijn integratie en sociaal netwerk. Hij stelt dat verweerder niet heeft aangegeven waarom deze omstandigheden geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat verweerder niet meer heeft gedaan dan een "oplijsting" van de aangehaalde elementen zonder dat ze afzonderlijk werden getoetst aan hun buitengewoon karakter.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder wel degelijk aangegeven waarom de opgesomde elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Verweerder legt duidelijk uit dat deze elementen niet verklaren waarom verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Aangezien op één na, alle aangehaalde elementen enkel betrekking hebben op de graad van integratie van verzoeker en geen aanwijzing vormen voor het niet tijdelijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst voor het vervullen van de formaliteiten, kon verweerder volstaan met het groeperen van al deze elementen aangezien deze allen van dezelfde aard zijn. Verweerder laat overigens zelf na om aan te duiden waarom de door hem opgesomde elementen van inburgering verhinderen dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst zou indienen.

Het feit dat verzoeker het niet eens is met verweerder volstaat op zich niet.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het

buitenland, is ingediend. Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde minister zich uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip “buitengewone omstandigheden”. De minister lichtte dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toe: “Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan inroepen. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken.”; (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en *Parl. St. Senaat*, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) Ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 werd door verweerder benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)).

De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van verweerder om de door verzoeker aangehaalde elementen van inburgering niet te aanvaarden als elementen die verhinderen dat de aanvraag door verzoeker in het buitenland wordt ingediend.

Het enige element dat wel betrekking heeft op de moeilijkheden voor verzoeker om zijn aanvraag in zijn herkomstland in te dienen, heeft betrekking op de door hem aangevoerde financiële onmogelijkheid om terug te reizen. Zoals verzoeker zelf aangeeft, heeft verweerder in deze gewezen op de mogelijkheid om beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna verkort IOM) om de nodige financiële steun te krijgen voor de terugreis. Het feit dat verweerder niet in detail in de bestreden beslissing weergeeft wat hiervoor de precieze praktische modaliteiten zijn voor verzoekers specifieke geval, en verzoeker zich hieromtrent vragen stelt, ondermijnt op zich niet de mogelijkheid tot financiële steun in geval van vrijwillige terugkeer via de IOM. Bijgevolg kon verweerder in alle redelijkheid stellen dat zijn persoonlijke financiële situatie geen buitengewone omstandigheid vormt die hem verhindert de vereiste formaliteiten in het herkomstland te verrichten.

Waar verzoeker meent dat het concept van de “buitengewone omstandigheden” zoals weergegeven in artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet gezien worden in de context van “een mogelijke regularisatie van een op dat ogenblik illegale verblijfstoestand” in België en dit omdat zijn financiële situatie hem niet verhindert een aanvraag te doen vanuit zijn thuisland maar wel verhindert zich te laten regulariseren vanuit het buitenland, verwacht verzoeker de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase in het kader van een onderzoek naar een machtiging om verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals hoger aangegeven hebben de buitengewone omstandigheden enkel en alleen betrekking op elementen die verhinderen dat verzoeker reist naar het herkomstland om daar zijn aanvraag in te dienen en niet op elementen die, zoals verzoeker het verwoordt, betrekking hebben op zijn verblijf in het Rijk die de grond kunnen vormen voor een machtiging tot verblijf of “regularisatie”. Indien er geen dergelijke buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, kan geen toepassing gemaakt worden van de uitzondering voorzien door artikel 9bis van de vreemdelingenwet en kan de “regularisatie” niet enkel in België geregeld worden daar dan volgens artikel 9 de aanvraag bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland moet worden ingediend teneinde ontvankelijk te kunnen worden verklaard.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Daar verzoeker zich voor zijn betoog aangaande de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel uitsluitend baseert op zijn argumenten ontwikkeld in het kader van de voorgaande aangevoerde schendingen, kan de Raad ook volstaan met een verwijzing naar het bovenstaande. Aldus kan een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel niet weerhouden worden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU